

ראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא עתיד לחתוות את המתים, כל אותם הנשמות שיתעורר לפניו, כלם עמידות רמיות דמיות לפניו, באotta דמות משש שהיו בעולם הזה, ויריד אותם הקדוש ברוך הוא ויקרא להם בשם, כמו שנאמר שם לכלם בשם יקרא. וכל נשמה תפנס למקומה, ויקומו בקיום בעולם כראוי, ואז יהיה העולם שלם. ועל אותו הזמן כתוב שם כי וחרפת עמו יסיר וגור. מה זה וחרפת עמו יסיר? זה יציר הארץ שמחשייך את

פניהם הבריות ושולט בהם.

אמר רבי יוסי, הרי ראיינו, כל זמן שאדם עומד ברוחו הוז - אינו טמא. יצאה נשמו ממנה - הוא טמא. אמר לו, ודאי שזה כך, וכך נאמר, שהרי אותו יציר הארץ, פשנותל את הרוח של האדם, הוא מטה מאותו, ונשאר גוף טמא. ושאר עפים עוכדי עבودת כוכבים ומזלות, כשהם בחיקם הם טמאים, שהרי יש להם נשמות מצד הטעאה, ולשפתו רקנית ממנו אותה טמאה, נשאר הגוף בלי טמאה כלל.

משום כך מי שנדבק באשה של שאר העמים עובדי עבودת כוכבים ומזלות, הוא נתמא, והואתו בן שליל לו יקבל עליו רוח של טמאה. ואם תאמר, הרי מצד אביו הוא בא מישראל, ומה יקבל עליו רוח טמאה?

בא ראה, שהרי בראשונה נתמא אביו בשעה שנדרבק עמו אומהה אשא שהיה טמאה, ובין שהאב נתמא באומהה אשא שהיה טמאה, כל שכן שאחיו הבן שנולד ממנה יקבל עליו רוח טמאה. ולא עוד, אלא ש עבר על התרה, שכתוב (שםות לד) כי לא תשתחוו לאל אחר, כי ה' קנא

לאחיה מתייא, כל איפון נשמתין דיתערין קמיה בלהו קיימין דיווקניין דיווקניין קמיה בההוא דיווקנא ממש דהו בהאי עלמא, ונחית לון קדשא בריך הוא, ויקרי לון בשמהו כמה דאת אמר, (ישעה ח) לכלם בשם יקרא. וכל נשמתא תיעול לדוכתה, ויקומין בקיימה בעלמא קדכא חז, וכדין יהא עלמא שלים, ועל ההוא זמנא כתיב, (ישעה כה) וחרפת עמו יסיר וגור, מי וחרפת עמו יסיר. דא יציר הארץ דאחסיך אנטפי ברין רשליט בהו.

אמר רבי יוסי לא חמינן כל זמנא דבר ניש קאים ברוחא דא. לאו איהו מסא, נפקא נשמתה מניה איהו מסא. אמר לייה וקדאי הבי הואה, והכי אתה דהא ההוא יציר הארץ פד נטיל רוחא דבר ניש סאייב לייה ואשתאר גופא מסא, ושאר עמין עובי עבودת כוכבים ומצלות פד אינון בחייב אית לון אינון מסא בין דהא מסתרא מסא בא אית לון נשמתין, וכד אתריק מגיה ההוא מסא בו אשתאר גופא בלא מסאו כל.

בגין לכך (דף קלא ע"ב) מאן דאתדק באתחטא דשאך עמין עובדי עבודת כוכבים ומצלות אסתאב איהו. ובהיא ברא דאתיליד ליה יקבל עליה רוח מסא. ואית תימא לא בסטרא דאובי מישראל קא אתיא, אםאי יקבל עליה רוח מסא.

הא חז, דהא בקדמיתא אסתאב אובי בשעתא דאתדק בה היא אתחטא דאייה מסא, ובין דאב איהו אסתאב בה היא אתחטא דאייה מסא, כל שכן דאייה ברא דאתיליד מיה יקבל עליה רוח מסא. ולא עוד אלא דעבר על אוריתא דכתיב,